Editorial Office:
212 Cedarvale Ave.
Phone HO-0802, Toronto 13, Ont.

Subscribtions and Advertising:
Postbox 176
Burlington, Ont.
Phone NE 4-6231

CALVINIST-CONTACT

Christian Weekly

FRIDAY NOV. 19th 1954
5th YEAR OF PUBLICATION
No. 101

Authorized as Second Class Mail,
Post office Department, Ottawa,
Ontario.

Nederlandse gevangenen in [redacted] Indonesie

Een aanklacht wegens gruwelijke mishandelingen

(Van onze speciale correspondent)

Hasan Myhammad Tiro, die zich noemt „vertegenwoordiger van de Islamietische (Mohammedaanse) republiek Indonesië", heeft in New York de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties verzocht een aantal schendingen door de Indonesische regering van de verklaring over de rechten van de mens voor te leggen aan de economische en sociale raad, de commissie voor de rechten van de mens en te plaatsen op de agenda van de Algemene Vergadering der Verenigde Naties. Tiro beschuldigde de regering van mr. Ali Sastroamidjojo van massamoorden en van het martelen van onschuldigen.

Duizenden zijn zonder vorm van proces door deze regering naar gevangenkampen gezonden, aldus Tiro. Sastroamidjojo en de zijnen zetten hun politiek van terreur in het binnenland nog steeds voort, o.a. met berovingen en brandstichtingen. Hij noemt 32 gevallen van moord en martelingen, bij name genoemd een tiental „concentratiekampen", 24 gevallen van brandstichting, 34 gevallen van beroving en voorts verkrachting door Indonesische soldaten van vrouwen en meisjes.

Schanddaden

Tiro is een vrij onbekende figuur en aan zijn verklaring wordt misschien weinig of geen geloof gehecht. Maar deze verklaring komt in een merkwaardig licht te staan, nu ook de Nederlandse regering een communique heeft uitgegeven over schanddaden, gepleegd door de Indonesische politie op 31 Nederlandse arrestanten, die nu al langer dan acht maanden in voorarrest verblijven, zonder dat de meesten van hen uitzicht hebben op behandeling van hun „zaak". Wij drukken hier enkele alinea's af uit de Nederlandse verklaring:

„Een aantal van de arrestanten bleek lichamelijk, noch geestelijk bestand tegen de strenge isolering, welke hun arrestatie met zich bracht. In tegenstelling tot wegens criminele delicten veroordeelden werd hun practisch geen bewegingsvrijheid toegestaan. Langdurig verblijf in slecht geventileerde cellen is oorzaak, dat reeds drie arrestanten in ziekenhuizen moesten worden opgenomen. Twee verblijven momenteel in een psychiatrische inrichting en een zesde, nog jeugdige, arrestant, is tengevolge van de ondergane behandeling zodanig geestelijk en lichamelijk verzwakt, dat bij niet spoedig ingrijpen voor zijn leven moet worden gevreesd".

Nadat de verklaring er op heeft gewezen, dat al meermalen is geprotesteerd tegen het feit, dat de arrestanten aanvankelijk in het geheel geen consulaire bijstand mochten ontvangen en later alleen onder politietoezicht, onthult de Nederlandse regering:

Japanse methoden

„Met zekerheid is komen vast te staan, dat een aantal van de Nederlandse arrestanten, sommigen zelfs in geboeide toestand met vuistslagen en stukken hout, tot bloedens toe is bewerkt, waarvan in enkele gevallen bewusteloosheid het gevolg is geweest. Andere arrestanten werden in het gelaat gespuwd, in de geslachtsorganen geknepen, met een bajonet gestoken en geslagen, en met brandende sigaretten bewerkt. Nog weer tenminste twee andere arrestanten heeft men bovendien ondergedompeld in een vijver en hen daarbij langdurig het hoofd onder water gehouden, teneinde aldus bekentenissen af te dwingen."

Wie, die dit leest, denkt niet direct aan de Duitse en Japanse gevangenkampen? Zijn dit geen schanddaden van een omvang, die een zeer drastisch internationaal ingrijpen rechtvaardigen? Het is te hopen, dat deze aspecten ook eens onder de loupe worden genomen, als de verhouding Indonesië-Nederland in de Verenigde Naties aan de orde komen.

Indonesië heeft zich door deze gruwelen buiten de gemeenschap van rechtsstaten geplaatst. En het is te hopen, dat haar dit ook nog eens goed duidelijk wordt gemaakt door de houding van de rest van de wereld tegenover deze te jong geboren republiek. De Nederlandse regering heeft niet lichtvaardig hier een aantal feiten openbaar gemaakt, die sterk herinneren aan Japanse methoden. De Indonesische republiek heeft hier haar afkomst niet verloochend.

Ontario's Min. of Agriculture Hon. F. S. Thomas kijkt glimlachend toe als zijn Nederlandse ambtgenoot Z.E. S. L. Mansholt een echte Gouda-kaas aangeboden krijgt op de Hollandse afdeling van de Royal Agricultural Winter Fair te Toronto. Miss Jane Calvert die de kaas aanbiedt, draagt natuurlijk voor deze gelegenheid een „nationaal costuum".

Minister Mansholt op bezoek

„Immigranten kunnen goede ambassadeurs zijn"

TORONTO, 15 November. - "Het vertrek van zovele goede krachten uit Nederland naar Canada is beslist geen zwarte bladzij in Nederlands historie," zei Z.E. S. L. Mansholt, minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening van Nederland vanmiddag, toen hij in het King Edwardhotel te Toronto aanzat aan een lunch, hem aangeboden door een groep Nederlandse immigranten. De minister noemde de Nederlandse immigranten "goede ambassadeurs voor Nederland, als zij in het nieuwe land niet alleen voor zichzelf, maar ook voor het oude Vaderland willen werken. "U bent pas goede immigranten als U al het goede van Nederland hier uitdraagt en het slechte achterlaat," zei de minister, zich erover verheugend, dat de Nederlanders zich zo snel weten te integreren in het Canadese land en volk.

Minister en boer

De goede betrekkingen tussen Canada en Nederland blijven bestaan en worden schier bij de dag hechter. Zeker op deze dag! „Onze" minister Mansholt kan ons tot goede ambassadeurs verheffen; hijzelf is een vrijwel onovertrefbare ambassadeur. Dit toonde hij zeer duidelijk bij zijn bezoek aan de Royal Agricultural Winter Fair, waar hij vanmiddag enkele uren vertoefde.

Na een aangenaam, maar kort verblijf in de keurige Nederlandse afdeling liet hij zich door de minister van Agriculture, Hon. F. S. Thomas, leiden langs de trots van Canada's landbouw en veehouderij en zijn gevolg, waarin ook Uw verslaggever als enige krantenman een bescheiden plaatsje mocht hebben, werd in een "highspeed" tempo meegevoerd langs de stallen met Ayrshires, Santa Gertrudes, Shorthorns en Holsteins en hoe al die andere koeien en schapen, varkens en paarden hun familienaam ook mogen schrijven. Deze minister is tevens boer. Hij mag nog graag een paard op de hals kloppen en een vette stier in de flanken tasten en zo nu en dan stond hij geanimeerd met een Canadese boer te praten.

De malle molen

Over de Nederlandse inzending toonde de minister zich zeer ingenomen, doch één ding stond hem niet aan. Een Nederlandse tentoonstelling op Amerikaanse bodem is natuurlijk niet af, als er geen klompen, tulpen en molens zijn, maar de molen, die hier ook inderdaad was, draaide de verkeerde kant op. De minister vroeg niets, maar stapte resoluut uit de kring en zette de molen stop. "Niets doen is altijd nog beter dan iets verkeerd doen," gold toen voor deze Hollandse molen, totdat een technicus de wieken een andere richting zou geven.

In een kamertje van het secretariaat van de Fair werd door de C.B.C. de minister een interview afgenomen voor de Ned. uitzending van Radio Canada en toen was het hoog tijd, dat Excellentie Mansholt op bezoek ging bij de Gouverneur Generaal.

(Zie Hollandse jongens, pag. 2).

SECOND CALVINISTIC RALLY

CALGARY - ALBERTA

HET BESTUUR VAN DE ACTIVITEITEN COMMISSIE
v.l.n.r: Mr. H. Heerema, bibliothecaris; Mr. J. A. Verstraten, algemeen-adjunct; Mr. R. A. Siebring, voorzitter; Miss H. Merkus, secretaresse; Mr. S. H. Camping, penningmeester; Mrs. M. v.d. Brink, business manager; Mrs. T. W. van Brummelen, bestuurslid.

Remembrance Day - Rally Day. Dat was dezelfde dag. En **wat** voor dag! Daar is een spreekwoord: Eind goed - al goed. Dat gold hier niet. Waarom niet? Omdat de dag van A tot Z goed was.

De Toogdag en Remembrance Day zijn nu al, in een jaar tijds, na twee samenkomsten, een onverbreekbaar begrip geworden. Eigenlijk bestaat dat begrip uit drie delen, n.l. Remembrance Day, Calvinistische Toogdag en Calgary.

Want de actieve Activiteitscommissie der Christian Reformed Church in Calgary nam het initiatief.

Vorig jaar was de opkomst goed - best.

Dit jaar beter - nog beter - prima.

Wat een trouw - wat een enthousiasme.

Trouw aan beginselen - trouw aan de kerk.

Enthousiasme voor elkander - enthousiasme voor de sprekers.

't Was soms zo ontroerend mooi, dat je dacht: Als ze nu maar niet gaan applaudiseren. En dan was het stil - even - **nog** even. 't Was alsof ieder zich wilde bezinnen.

En dan .... schuchter klapte er een en je dacht: Jammer. En dan klapte er nog een. En dan - dan brak het los. 't Moest - ze konden niet anders - ze **moesten** eenvoudig tonen hoe getroffen ze waren - ze moesten zich uiten. En dan dacht je niet meer: Jammer - dan was je zelf weer getroffen door dat laaiende enthousiasme.

Welke pessimist zei er eens dat de kerk hier zo'n dood instituut was? **Als** hij aanwezig was - Donderdag 11 November 1954 - dan zal hij van dit zijn pessimisme wel grondig genezen zijn.

Was de kerk daar dan samen? Neen - 't was geen kerkelijke vergadering. 't Was een Calvinistische Toogdag. Met drommen kwamen ze. Met auto's vol - de een na de ander. Wat een gezicht - zoveel bezoekers - zoveel blijde gezichten - zoveel ontmoetingen. 't Was een trefpunt, oude banden werden vernieuwd, gezichten blonken op, dáár zat die en ginds een ander. Ze zochten elkaar en vonden vaak. Oude herinneringen werden opgehaald - vroegere situaties leefden weer. Je zag het **zo** maar.

Ja, de stemming zat er **wel** in, vanaf de vroege middag al. En wáár je was - bij het loket - bij de contrôle - bij verkoopstands of bij het toneel - of achter de coulissen - 't was één en al welwillendheid. 't Was één en al blij wachten. 't Leek wel of allen voelden: Daar gaat iets goeds gebeuren ..... In **zo'n** sfeer samenkomen, dan geeft het niet of het een kerkelijke vergadering is of een algemene samenkomst. 't Is **toch** de kerk - 't is een deel van „De Kerk". En dat weten straalde van heel de dag af - dat weten - dat te voelen maakte alles goed - gaf aan alles die blijde glans. **Dat** weten leidde het zingen - dat weten deed ons samen handen vouwen, samen bidden.

Zo waren daar de honderden, hoeveel? Elf - twaalf of dertien honderd, bijeen. Eén in geest en streven. Eén in 't luisteren.

Is er geluisterd? Nou en of.

Wie er was, die **weet** het. Wie er niet was .... och ..... wat hebben die veel gemist! Wat zijn die veel armer dan ze hadden kunnen zijn.

Wie er was die **weet** het. De ene dominee sprak een uur, de ander wat korter, weer een ander vier of vijf kwartier.

Sprankelende geest - milde humor - lichte spot met eigenaardigheden - gepaard aan diepe ernst - doordringend in je denken - in je hart. Het maakte je wakker. Ze zetten je aan het peinzen.

Wie zag ooit zoveel luisteren op **één** dag? Zò ademloos, zo onafgebroken?

En de volgende spreker werd weer met evenveel belangstelling ontvangen.

(Zie verder pag. 4 en 5).

Lidmaatschap in Vakverenigingen - 2 -

Resumé: Deze artikelen willen ons op de hoogte brengen met de besluiten van de Christian Reformed Church over lidmaatschap in labor unions. Dus leverde dit drie stellingen op:

1. Een Christen is krachtens zijn ambt als gelovige geroepen lid te zijn van een labor union.
2. Daar zijn labor unions die in hun wezen in strijd zijn met Gods Woord; en daar zijn er die niet in hun wezen in strijd zijn met Gods Woord, hoewel ze elementen hebben die af te keuren zijn.
3. Leden van die eerste soort labor unions worden in de Christian Reformed Church niet geduld.

Zetten we nu onze bespreking voort.

Met betrekking tot die tweede soort unions, boven genoemd onder 2, staat de zaak anders. Hier moeten we ook weer onderscheiden. Want hier zijn twee zaken: dat deze unions wat hun wezen betreft niet in strijd zijn met Gods Woord; maar dat ze toch elementen in zich hebben die van christelijk standpunt afgekeurd moeten worden. Die twee moeten we even uit elkaar houden.

Ze zijn wat hun wezen betreft niet in strijd met Gods Woord. Dat wezen ligt in het doel waarmee ze opgericht zijn, de grondslag waarop ze rusten. Die grondslag is die van sociale gerechtigheid in het algemeen. Dat een mens recht heeft op een menswaardig bestaan en menswaardige behandeling. Dat hij dus recht heeft, tegenover zijn medemens, op billijke werkuren en billijk loon en goede werkcondities en menswaardige bejegening. Dat zegt het algemeen menselijk gevoel van recht. Dat strijdt niet met de H. Schrift. Dat komt geheel overeen met de tweede tafel van Gods zedelijke wet. De Christen stemt daarmee in, hoewel uit een ander beginsel: hij baseert dat op de ordinantie Gods. Maar dat doel als zodanig is goed.

Vroeger waren er unions, b.v. in de United States, die zich vrijwel daarbij hielden, die in geen excessen vervielen, die werkelijk op hun wijze veel bijdroegen tot sociaal welzijn. Daar zijn er zelfs die uitgingen van de hoofdgedachte van samenwerking tussen werkgever en werknemer, en die leidden tot een zeer prettige verhouding. De Acta, 1904, p. 36, zeggen daarvan: "Andere weer bijven meer bij het oorspronkelijke doel en streven der arbeidersbeweging, staan niet zoo door en door onder den verkeerden geest en doen aan veel, dat te veroordeelen is, niet mee."

Diezelfde synode wilde de weg open laten dat iemand lid kon zijn van een union als pas genoemd. Zij gaf bepaald de voorkeur aan eigen Christelijke organisatie. Zij drong er ook op aan dat men de unions zou toetsen aan Gods Woord, zie p. 34. We komen daar later nog wel op terug. Maar ze stelde ook de mogelijkheid dat iemand een positief Christelijke organisatie noch gewenst noch mogelijk acht, of dat iemand meent dat hij niet kan wachten tot een Christelijke vereniging wordt opgericht, en zich dus bij een bestaande union aansluit. Ze gaf ook aan in welke gevallen hij beslist buiten de union moet blijven, zie p. 34. Maar ze zei niet dat hij beslist, in elk geval, verkeerd doet met zich aan te sluiten. En ze droeg de kerkeraden op te dragen "degenen die door den drang der omstandigheden tot een neutrale, dragelijke union behooren", p. 36.

De synode van 1916 nam een ietwat aarzelende, voorlopige houding aan. Daar was strijd geweest, een commissie kwam met een meerderheids- en een minderheidsrapport. De commissie van praeadvies op de synode vond geen bevrediging in een van de rapporten, evenmin in het besluit der synode van 1904. Ze stelde o.m. de volgende punten voor die door de synode werden goedgekeurd:

"a. Het Synodale besluit van 1904 in betrekking tot de Unions voorlopig te wijzigen, omdat:

1. Volgens het oordeel uwer Comm. er geen genoegzame gegevens aanwezig zijn om aan te tonen dat het lidmaatschap der kerk onverenigbaar is met het lidmaatschap van de zogenaamde neutrale Unions, tenzij vastgesteld kan worden dat een Union een zonde of zonden reglementeert of in hare doorlopende handelingen betoont de zonde voor te staan.
2. Zolang men niet tot volkomen zekerheid in deze zaak gekomen is en men het ingenomen standpunt niet kan handhaven, de tegenwoordige "standing" van velen onzer kerkleden als "dragelijk" ongewenst is.

b. Met 't oog op de tegenwoordige stand van zaken en als advies aan de arbeiders en werklieden, leden onzer kerken, beveelt uwe Comm. het volgende aan:

Indien men gedwongen is aan een z.g. Neutrale Union te behoren ten einde in zijn onderhoud te kunnen voorzien, dan legge men in het midden zijner Union en medearbeiders en werklieden ten allen tijde door woord en daad een krachtig getuigenis af van den Christus Gods toe te behoren en zijne eer te zoeken; en indien men hierin verhinderd wordt, dan breke men met een dergelijke Union," Acta, 1916, pp. 38—39.

De synode van 1928 was in dezen positief. Ze sprak uit:

"Op de vraag of het in strijd is met ons Christelijk beginsel, dat leden der Kerk tevens leden zijn van organisaties op maatschappelijk terrein, waar deze organisaties niet op een Christelijk standpunt staan, en niet vanuit Christelijke beginselen werken, dient als antwoord:

Dat ieder Christen vrij moet worden geacht samen te werken met zijne naasten op elk wettig terrein der samenleving, en dat hij als lid der maatschappij volkomen recht heeft mee te doen aan een gemeenschappelijke onderneming, of zich met anderen te verenigen in een organisatie, wanneer het welbegrepen doel van zulk een onderneming niet in strijd is met de algemene rechtsbeginselen in Gods Woord neergelegd", Acta, 1928, p. 91.

De synode van 1943, blijkbaar bouwend op het voorgaande besluit, sprak haar instemming uit met het volgende beginsel: "Church membership and membership in a so-called neutral labor union are compatible as long as such union gives no constitutional warrant to sins, nor shows in its regular activities that it champions sin", Acts, 1943, p. 102.

(We geven besluiten in het Engels gesteld onvertaald weer. Vertalen van officiële besluiten is steeds een moeilijke taak en ligt niet binnen het ons voorgestelde doel. Belangstellende lezers zullen deze besluiten wel kunnen lezen of wel iemand kunnen vinden die ze even overbrengt.)

De synode van 1945 had ter tafel een verzoek van een lid van een der kerken dat zich in het besluit van 1943 over dit punt niet kon vinden en de synode van 1945 verzocht uit te spreken: "Since all labor problems must be solved in the spirit of Christ and in accordance with the Christian principles of love, justice and righteousness, Christian laborers should not join so-called neutral labor-unions", Acts, 1945, p. 87. De synode willigde het verzoek van de broeder niet in, maar benoemde een commissie om de gronden voor het besluit van 1943 te formuleren, p. 87. Deze commissie bracht haar rapport in 1946. Op haar voorstel sprak de synode uit:

"That de position adopted by the Synod of 1943, and by previous Synods; namely, that 'church membership and membership in so-called neutral labor unions are compatible', is based upon the following grounds:

1. Becoming a member of such a so-called neutral labor union does not as such constitute a sinful act, inasmuch as according to Synod's circumscription such unions as here meant give no constitutional warrant to sin, and do not show in their regular activities that they champion sin or that they are in conflict with the universal principles of justice contained in the Word of God.
2. It follows that becoming a member of a so-called neutral labor union, as thus described, does not constitute a censurable act.
3. To adopt the principle, making it applicable to every case, that church-membership is incompatible with membership in labor unions which give no constitutional warrant to sin and which do not show in their regular activities that they champion sin or that they are in conflict with the universal principles of justice contained in the Word of God would amount to dangerous separatism, which is condemned by Scripture, John 17 : 15, 1 Cor. 5 : 9—11. See explanation of these passages in the Agenda 1f 1926, pp. 116—117", Acts, 1946, pp. 103—104.

Dit besluit van 1946 werd door de synode van 1954 nog eens met volle instemming herhaald, Acts, 1954, pp. 89—90.

Dit brengt ons dan tot een vierde stelling: *Leden van de Christian Reformed Church mogen lid zijn van een labor union die niet in wezen in strijd is met algemene rechtsbeginselen in Gods Woord neergelegd. Lidmaatschap in zo'n union maakt hen niet per se voorwerp van kerkelijke tucht.*

Dat is het algemene beginsel. Dat moet eerst duidelijk zijn. En men moet goed letten op de gronden daarvoor aangegeven. De Christian Reformed Church heeft nooit zomaar gezegd: men mag wel lid zijn van een union. Ze heeft gezegd: indien een union zo en zo is mag men daar lid van zijn. En: indien zo'n union niet schuldig is aan regels en praktijken die eigenlijk het z.g. neutrale karakter van zo'n union op nonactiviteit stellen.

Daarover de volgende maal.

J. G.

Hollandse jongens van Jan de Witt

Hr. Ms. Ambassadeur, Zijne Excellentie A. H. J. Lovink, spreekt een felicitatiespeech uit op de receptie ter gelegenheid van de opening van het hoofdkantoor van Holland Life. Rechts de General-Manager Dr. J. C. Tupker.

(Vervolg pag. 1, Min. Mansholt)

Een uurtje later troffen we minister Mansholt weer, nu op de receptie ter gelegenheid van de Insurance Company „Holland Life." Dat was nu echt weer zo'n combinatie Nederland-Canada, en een goede!"

Holland Life komt voort uit de Hollandse Societeit van Levensverzekeringen, de oudste maatschappij ter wereld op dit gebied. Het principe van de levensverzekeringen, zo werd ons meegedeeld, is afkomstig van de bekende Johan de Witt en Christiaan Huygens en met deze principes is in 1807 de jonge Anthony Hartsen met enkele vrienden een eigen koers ingeslagen. De Hollandse Societeit, die toen geboren werd, is één van de grootste maatschappijen geworden en had enorm veel werk in Ned. Oost-Indië. Toen de naam van dit gebied veranderde — en de politieke status — sloegen de leiders van de Societeit hun ogen op Canada. Een jaar geleden werden in dit land de eerste peilingen verricht, vooral op de basis van de studies van prof. v. d. Valk. Mr. J. C. Tupker kreeg de leidsels van Holland Life in handen en dr. A. de Hulu werd zijn wiskundig adviseur. Thans is de maatschappij gestart met een hoofdkantoor in Toronto en een branche in Hamilton. Dit is temeer een felicitatie waard, omdat Canada een zeer streng toezicht houdt op verzekeringen, zodat vast staat, dat Holland Life aan hoge eisen voldoet.

Mr. Tupker hield een welkomstspeech in het Engels en vertelde, dat hij na zijn schoolopleiding zijn eerste ervaringen had opgedaan op het Ministerie van Landbouw met de Landbouwcrisiswet. Minister Mansholt en Z.E. A. H. J. Lovink, Hr. Ms. Ambassadeur in Ottawa, die de minister begeleidde, wensten de nieuwe maatschappij veel succes.

De president van de Ned. Lunch Club, mr. J. Heersink, had reeds aan de lunch Holland Life een goede toekomst toegewenst namens de Nederlanders in Canada. Hij sprak zijn bewondering uit voor de moed, die er voor nodig is om een zo groots initiatief te nemen.

Napoleon niet acceptabel

Holland Life, de Life Insurance Comp., voortgekomen uit de Hollandse Societeit van Levensverzekeringen, kreeg op de dag van haar start in Toronto nog een late hulde wegens verzetsactiviteit. De maatschappij, die in 1807 is opgericht, heeft in de eerste jaren van haar bestaan fier geweigerd een verzekering af te sluiten op het leven van Keizer Napoleon Bonaparte. Dit was, zo werd de Franse heerser meegedeeld, "geen acceptabel risico".

PANAMA-KANAAL HALF GESTREMD

F. - Door instorting van een deel van de steile wand van het Panamakanaal is slechts éénrichtingverkeer door het kanaal mogelijk. De scheepvaart tussen de Stille Oceaan en de Golf van Mexico ondervindt hierdoor op het ogenblik grote vertraging. De instorting deed zich voor op de plaats waar een overhangende aard- en rotsmassa al geruime tijd gevaar opleverde, in de kanaalsector, die bekend staat als de Gaillard-insnijding. Op deze plaats zijn tonnen aarde en rotsen in het kanaal gestort en is de doorvaartbreedte teruggebracht van 90 tot 50 meter.

OPSTAND IN ALGIERS

Gesteund door Egypte ?

PARIJS. - In Algerië in Noord-Afrika is het tot een openlijk en gewapend treffen gekomen tegen de Franse regering. De Algerijnse terroristen worden daarbij gesteund door Tunesische opstandelingen. Hiermede is het nu ook gedaan met de lange periode van rust in Algerië, dat als een oase was tussen Tunesië en Marokko. In de beide laatste Franse gebieden in Noord-Afrika is het al sinds jaar en dag afwisselend rustig en uitermate onrustig. Maar met Algerië had Frankrijk tot nu toe niet al teveel last. Nu schijnt dat anders te worden.

Premier Mendes-France is direct met krasse maatregelen begonnen. Parachutisten en andere legereenheden worden dagelijks in Algerië ontscheept of per vliegtuig afgezet om met alle kracht de opstand de kop in te drukken.

De leiders van de terroristische actie konden al worden gearresteerd, maar er wordt door de opstandelingen-zelf nog steeds hardnekkig gevochten. Men schat dat er wel enkele duizenden, zwaar gewapende en goed verschanste, terroristen in het berggebied in Noord-Oost-Algerië verscholen zitten. Van daaruit ondernemen zij dagelijks aanvallen om het Franse bestuur te ondermijnen. Men neemt aan, dat de Algerijnen met hun actie bedoelen de aandacht van de wereld te vestigen op hun eisen voor zelfbestuur.

Dit kan onder meer ook worden afgeleid uit de steun, die zij krijgen van de Tunesische opstandige organisaties, die in eigen land ook al een en ander maal acties voor zelfbestuur en onafhankelijkheid ontketenden. Merkwaardiger wijze worden de Algerijnse opstandelingen tot verzetsactiviteit aangemoedigd door Radio-Cairo. De Franse regering heeft al zo'n beetje laten doorschemeren, dat zij dit niet kan gedogen en misschien zal overgaan tot het nemen van economische maatregelen tegen Egypte, als geen einde wordt gemaakt aan deze radio-uitzendingen.

Ook in Frankrijk zelf heeft premier Mendes-France al krachtig stelling genomen tegen het verzet in Algerië. Hij liet in Parijs en in andere belangrijke plaatsen razzia's houden in kantoren en woningen van de Algerijnse Nationalistische beweging. Deze razzia werd onmiddellijk gevolgd door een officieel verbod van de organisatie. In Frankrijk wonen op het ogenblik meer dan 300.000 Algerijnen.

SLACHTOFFERS VAN ATOOMPROEVEN

F. - Dr. James Arnold, atoomgeleerde, verbonden aan de universiteit van Chicago, heeft in het bulletin van atoomgeleerden geschreven, dat "Amerika genoeg verstand en rijpheid" moet hebben om, indien meer personen letsel hebben ondervonden door de proefnemingen met atoom- en waterstofbommen, dit feit toe te geven. Ongevallen waren, volgens hem, gevolgd door ontkenning van de feiten of verkleiningen van de ernst van de toestand of door het werpen van de schuld op anderen. Behalve de Japanse vissers, die tengevolge van radio-actieve as waren omgekomen, hadden 236 bewoners van de Marshall-eilanden het haar verloren en brandwonden opgelopen. Volgens de berichten zijn zij allen hersteld. 28 Amerikanen zijn ook aan stralingen blootgesteld geweest, maar over hun toestand is niets bekend gemaakt. Het zou wel uitgelekt zijn, als één van hen ernstig ziek was, aldus dr. Arnold.

Grote Immigranten

Het moge even vreemd aandoen, Hare Majesteits Ambassadeur Zijne Excellentie de heer A. H. J. Lovink een "grote immigrant" te noemen, maar sinds hijzelf in het publiek heeft verteld, dat zijn zoon Henk, toen die een vacantie-job zocht, het beroep van zijn vader opgaf als "Dutch immigrant", mogen wij als Nederlandse immigranten in Canada er toch wel trots op zijn, deze man, groot naar lichaam en geest één der onzen te mogen noemen.

Nog vreemder moge het schijnen, ook onze Nederlandse Consul te Toronto, mr L. G. N. M. Ravesloot, een groot immigrant te noemen. Immers, zo te zien is hij helemaal niet groot en helemaal geen immigrant ook. Maar hij is sterk bewogen met het wel en wee der immigranten en met de Nederlandse zaak en daarin is hij zeker groot.

Deze twee grote mannen hebben tijdens het bezoek van Minister Mansholt tijd gevonden, ondanks de vele andere activiteiten die op verschillend terrein van hen gevraagd worden, aandacht te schenken aan ons Nederlandse immigranten. Wij weten, dat zij dat dikwijls doen, meestal minder in het oog lopend maar dan misschien met nog meer resultaat voor ons.

Wij willen hen bij deze gelegenheid danken en wij danken ook speciaal mevrouw Ravesloot, die op de receptie ter ere van Minister Mansholt zich in ijver, vriendelijkheid en hartelijke belangstelling misschien wel de meerdere van deze twee groten heeft getoond.

ON YOUR WAY

THE SECRET OF THANKFUL LIVING

"Better is little with the fear of the Lord, than great treasure and trouble therewith" - Prov. 15 : 16.

It is an arresting fact that one of the richest men of the Old Testament made the statement of our text. If a poor man had spoken those words, we might be inclined to say, "He is seeking to be courageous in spite of his poverty. He is trying to make the best of the situation". Now they serve to give us a glimpse into the experience of the bitterness of Solomon, whose boundless riches were the occasion of many griefs. Genuine joy, inward satisfaction, true contentment, do not require a palace. The humblest home, furnished with the plain necessities of life, can harbor lives blessed with the treasure of real contentment.

The Scriptures are full of this truth. One of the well-known statements concerning this truth is made by the Apostle Paul: "Godliness with contentment is great gain; having food and covering, we shall therewith be content" — (1 Tim. 6 : 6, 8). This truth is vital to the spiritual health of our people in Canada. There is the powerful urge to attain economic success. The danger is by no means imaginary that the heart will be set on earthly treasure. Houses, farms, automobiles, business — these can become the center of interest, with the result that the soul is restless unless it possesses these things. But these things do not really satisfy man's deepest need. The disaster recently in the Holand Marsh district, points up once again how short-lived earthly treasures can be.

Many are the examples which can be cited where much unhappiness could be traced to a basic hunger for the treasures of earth. Wives being unhappy because the husband thought first of all of a growing bank account, and deprived his family of the necessaries of life. Women plagued with jealousy, because they were outdone by another in clothing and furniture. It is not necessary to multiply examples.

Riches simply do not bring guaranteed happiness, nor can wealth buy or satisfy the deepest needs of man. The fear of losing his riches can rob a man of his sleep, and of his peace of heart. Love of money causes the ugly demon of jealousy to raise his head. Whereas the fear of God, coupled with a thankful heart for the daily blessings, bring a sweet contentment to the heart. It brings a peace which cannot be destroyed by sudden adversity or calamity. Blessed the soul which can say: "I have learned in whatsoever state I am, therewith to be content" — Phil. 4 : 11b.

J. C. V.

Kinderen

Kindren van één Vader
Reikt elkaar de hand
Waar we mogen wonen
In wat streek of land.
Hoe we mogen spreken
In wat tong of taal
Kindren van één Vader
Zijn we allemaal.

Kindren van één Vader
Staakt dan alle strijd
Leert elkaar verdragen
Helpt daar waar men lijdt.
In wat huis we wonen
Zij het groot of klein
Kindren van één Vader
Kunnen w' allen zijn.

JAC. VAN RENNES

(Feuilleton)

SPRONG IN DE NACHT

by W. Vander Veer.

17 September 1944. Na een spoedopleiding voor parachutist zit de schrijver op deze rustige Zondagmorgen op een bankje langs de rivier in de buurt van Oxford (Engeland). Spoedig zal hij als "geheim agent" per parachute het door de Duitsers bezette Vaderland binnenkomen, maar nu heeft hij nog even vacantie. De rust van de Zondagmorgen wordt echter verbroken door het overvliegen van honderden vliegtuigen. Wat is er aan de hand ... ?

(6)

Dit was geen oefening, dat was duidelijk. De armada hield meer dan een uur aan. In brede rijen daagden ze op over de heuvels, daverden met brullende motoren over mij heen en verdwenen als kleine stippen in het Oosten.

Dit was iets overweldigends. Ik lag languit in het gras en probeerde de vliegtuigen te tellen. Er was geen tellen aan! Links en rechts bewogen zich als zwermen vogels nog veel meer vliegtuigen langs de horizon.

En in deze grote luchtarmada was het grootste gedeelte van onze Nederlandse Commandotroep gezeten. Dit wist ik natuurlijk op dat moment nog niet, ofschoon het wel even door mijn gedachten ging. Stel je voor dat onze jongens daarin zaten, wat moest het prachtig zijn om zulk een actie mee te maken!

Later, maanden later, zou ik vernemen, dat mijn vrienden werkelijk in deze toestellen zaten en zou ik de verhalen horen over hun belevenissen in Arnhem en Nijmegen en andere plaatsen.

Reeds bij het middagnieuws van de B.B.C. werd het nieuws van de landing bekend gemaakt. Holland! Arnhem! In ons eigen land waren ze geland, in ons eigen geliefde Nederland! De landing, die de wereld dagen in spanning hield ....

Arnhem, Generaal Urquhart, deze namen waren in die spannende dagen op ieders lippen. Arnhem betekent een heroische strijd van 8000 jonge mensen tegen een overmachtige vijand die hen te vuur en te zwaar trachtte te verdelgen.

Die avond bespraken Niek, Rudi en ik de kansen uitvoerig, zoals wij ze zagen. Zou het eerste Britse leger op tijd arriveren?

Twee dagen later gingen we plotseling terug naar Londen, vanwaar onze tocht naar Holland zou worden georganiseerd. Bendien, Bob Michels en ik werden ondergebracht in Greenparkhotel in Half Moon street in Picadilly.

Op een morgen reed er een grote stafwagen voor en deze bracht ons na een rit van enkele uren door een typisch Engels landschap in de buurt van Winchcombe waar we werden ondergebracht in een gemengd Frans-Belgisch S.A.S.-kamp. Nog nooit heb ik in enig ander kamp zulk een modderpoel meegemaakt als hier. Het eerste wat we uitgereikt kregen, zo gauw als we arriveerden, was een paar rubberlaarzen. Die kwamen uitstekend van pas, want als we van onze tent naar de mess moesten lopen, zakten we tot over onze enkels weg in de dikke modderlaag. Het had de laatste dagen bijna voortdurend geregend. Overal was modder. Er was eenvoudig geen schoonhouden aan.

Drie akelige lange dagen leefden we in het druipende, modderige tentenkamp, dat lusteloos tegen een heuvel aanleunde. In de halfdonkere tenten zaten we te kaarten. De cantine was een half uur lopen ver en alleen op bepaalde uren van de dag geopend. Elke morgen om elf uur en 's avonds om zes uur baggerden wij naar de betonnen intelligence-room om de laatste orders in ontvangst te nemen. Dan praatten we soms meer dan een uur lang met de sympathieke intelligence officier, die vroeger lector aan de universiteit te Aberdeen was geweest.

Hij was erg geïnteresseerd in Holland en alles was met Holland verband hield.

Op de derde dag namen we onze parachutes in ontvangst. Rudi Blatt was de vorige avond al vertrokken, maar toen hij boven de D.Z. arriveerde, had de piloot geen lichtsignalen gekregen van de grond en tegen de morgen was hij weer teruggekomen. We begrepen, dat het nu voor ons ook wel gauw zou komen ....

Op de achtste October 's morgens om elf uur vertelde de officier dat het die avond gebeuren zou. Toen we echter 's avonds in de intelligence-room verschenen, werd het afgelast tot nader order. Alleen Rudi Blatt vertrok die nacht met een groep van vijf Belgen en sprong af in het Oranjewoud in Friesland. Deze groep stond bekend onder de naam "Mac Beth".

Toen we de volgende avond weer in de intelligence-room verschenen kwam de officier direct met een aantal kaarten aandragen, die hij ons uitreikte. Vannacht zou het gebeuren!

Er was die avond een bericht in code uit Londen binnengekomen dat wij in die nacht na twaalf uur in Veenhuizen (Drenthe) zouden worden uitgeworpen.

We zouden daar opgevangen worden door een ontvangstgroep van de B.S., waarvan wij verdere instructies zouden ontvangen. Diezelfde avond om acht uur meldden wij ons alweer in de intelligence-room, waar we kennis maakten met een Nieuw Zeelandse piloot, die ons naar Veenhuizen zou vliegen.

Hij legde ons de route uit die we zouden volgen over de Noordzee tot boven de Waddeneilanden en dan tussen Vlieland en Terschelling door naar Veenhuizen. De officier, de piloot, Greenwood, Niek, Bob en ik dronken nog een kop koffie in de cantine en even later kwam de truck voor, die ons naar het vliegtuig moest brengen. De truck werd bestuurd door een blonde A.T.S.chauffeuse. Bob was er helemaal van uit zijn gewone doen, want deze chauffeuse was het meisje, waarnaar hij de vorige avond in de cantine urenlang had zitten kijken. En had ze niet tegen hem gelachen?

De truck schoof met gedimde lichten over de natte startbaan. Zeer tot ongenoegen van Bob had de piloot het plaatsje voor in de cabine, naast het blonde meisje ingenomen. Bij een reusachtige viermotorige Lancaster bommenwerper stopte de truck. De bemanning scharrelde wat rond, in en om het toestel. Behalve de piloot waren er de tweede piloot, de marconist, twee boordschutters, een mecanicien en de dispatcher. We schuilden voor de regen onder de brede vleugels van de bommenwerper. Andere bommenwerpers stegen één voor één omhoog en loeiden over onze hoofden. Er sloegen rossige vlammen uit de roodgloeiende uitlaten en het was een wonderlijk schouwspel, zoals deze donkere, vuurspuwende schimmen in het duister verdwenen, op weg naar het rijk der Teutoonse barbaren.

De dispatcher nam nu de leiding. We laadden onze parachutes en jumpingkits in het vliegtuig en namen plaats. De blonde chauffeuse startte haar truck en reed weg met een nonchalante armzwaai in onze richting. De intelligence officier kwam nog even binnen om persoonlijk afscheid te nemen. Hij gaf ons een vriendschappelijk tikje op de schouder alsof hij zeggen wilde: „Maak je maar niet ongerust, het zal wel een beetje meevallen".

Toen gaf de dispatcher het sein aan de piloot, dat alles klaar was. De motoren sloegen aan ....

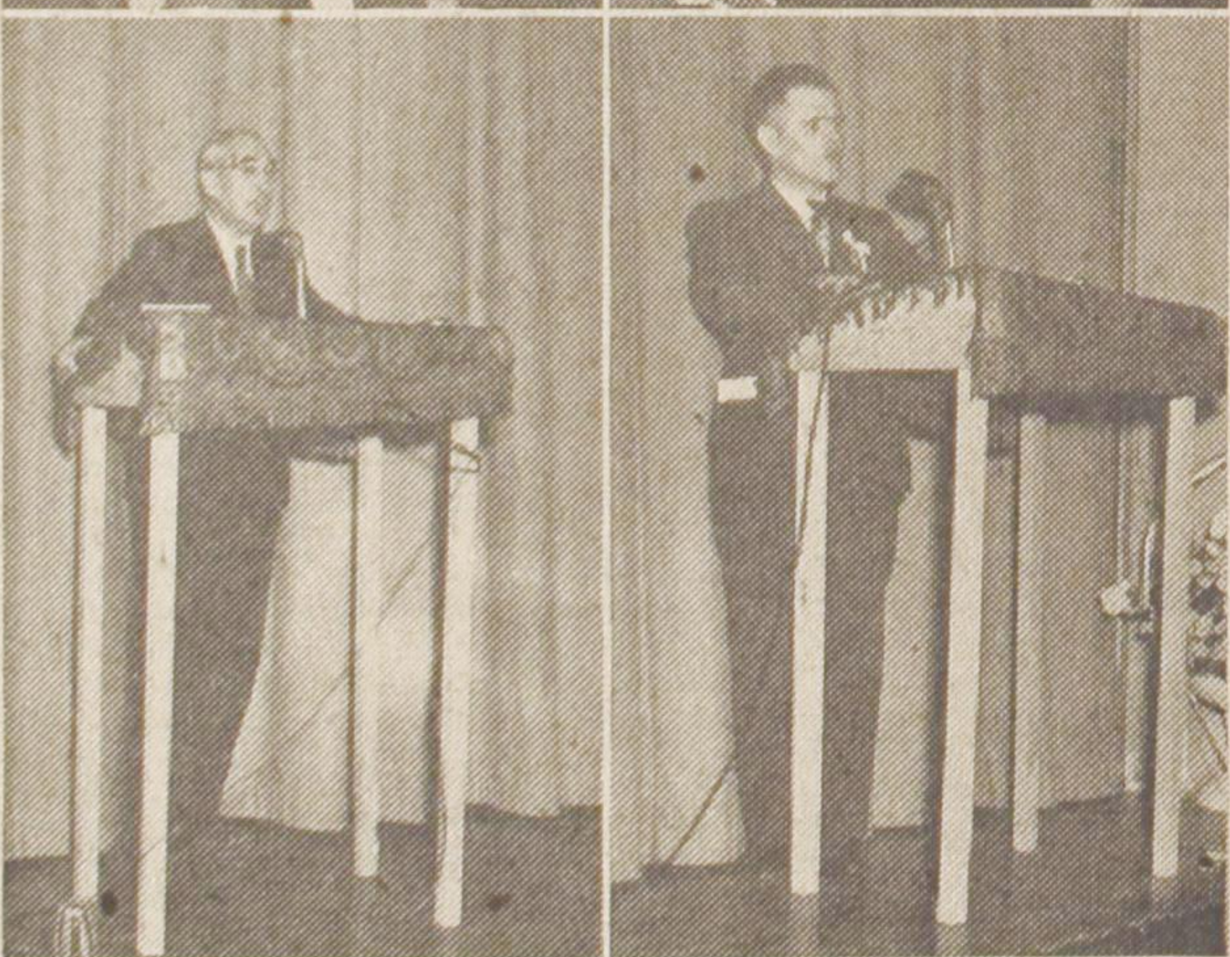
(Volgende week: Straaltjes zweet!)

De Toogdag te Calgary

BIJ DE FOTO'S:

Van boven naar beneden:

Een overzichtsfoto van de volle zaal. Ds. D. de Jong van Iron Springs en Ds. C. M. Schoolland van Vancouver B.C.; Ds. A. de Jager van Edmonton en Ds. H. van Andel van New Westminster B.C.; Mr. Fuykschot en Mr. R. Postma in actie voor de C.L.A.

(Vervolg van pag. 1).

Zo draaide de dag. En allen, mensen van buiten, vanuit de stad, van ver en dichtbij, waren daar in eensgezindheid, in blijheid.

Er zullen er weinig teleurgesteld naar huis zijn gegaan. 't Was dan ook een samenkomst van „Koningskinderen". **Dat** kenmerkte de hele dag. Mensen met fouten - organisatoren met gebreken - sprekers die niet feilloos zijn - een muziekkorps dat de liederen nog nooit gespeeld had, en het toch zo goed deed..... Wie zou er geen critiek hebben?

En toch - en toch - en toch was het zo'n goede, rijke dag. We zongen - en het ging misschien wel te vlug - te zacht of anderszins niet goed.

Maar de **harten** zongen. En dan is het ter ere Gods.

En de dames zongen - en 't kinderkoor deed zo dapper mee.

En of we nu: Wilt heden nu treden voor God den Here,

of: A mighty fortress is our God,

of: Wat de toekomst brengen moge,

of: andere liederen zongen of hoorden zingen, de ondertoon was: Geloof.

Geloof in: God de Vader,
God de Zoon,
God de Heilige Geest.

Geloven en weten wat we bouwen moeten.

Geloven en weten wat we bewaren moeten.

Wat **hebben** de sprekers daar over verteld!

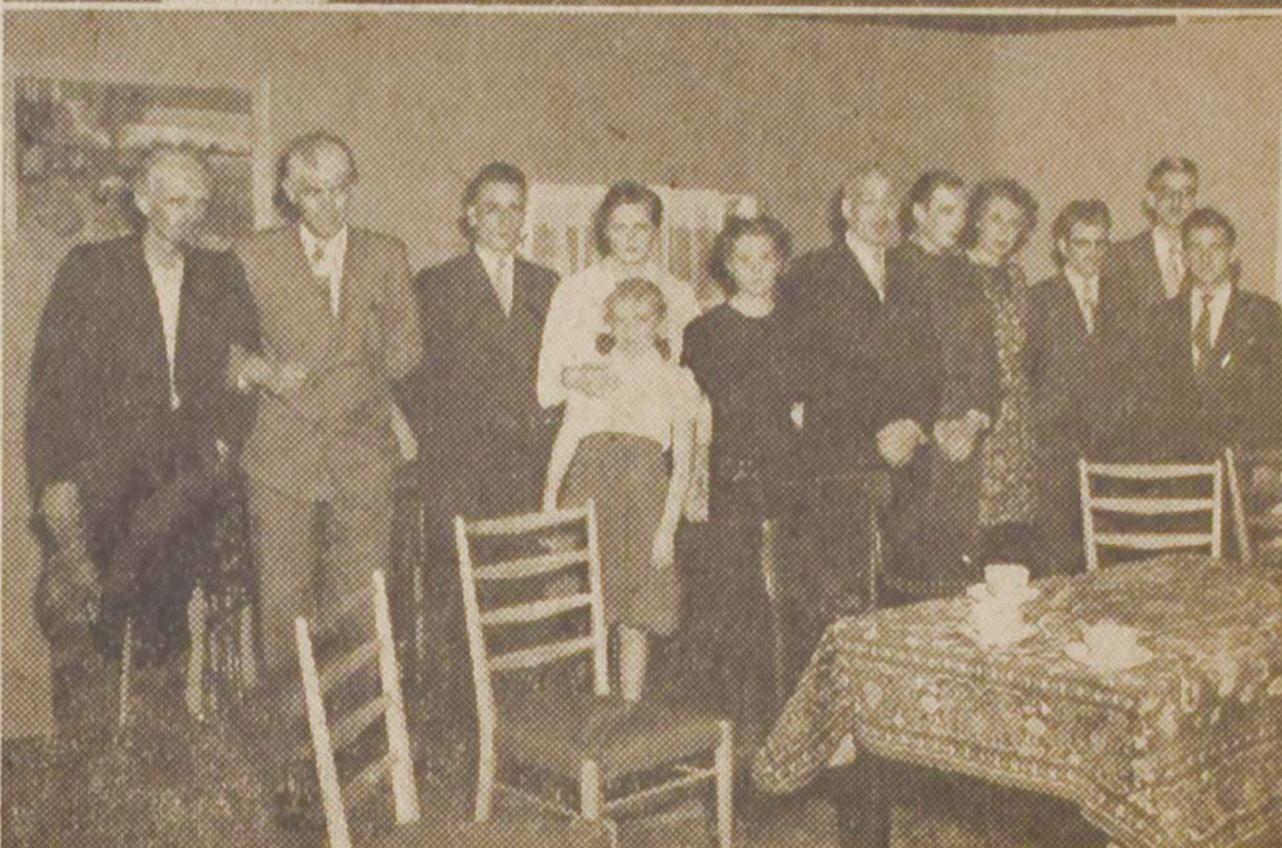
Wat een diepte, **wat** een geloofsblijheid; wat hebben ze ons laten genieten.

Deze dag was er een van steun voor heel de kerk. Voor allen die er waren. En zijn fundamenten gelegd. Voor jong en oud. Ieder die wilde luisteren nam er zo onzegbaar veel van mee. En zijn geloofsleven werd er door ondersteund.

Alberta is op de goede weg met zulke Toogdagen. Er zullen wel in veler harten zijn blijven hangen de woorden: Zo God wil: Tot volgend jaar.

Hierboven: Het dameskoor en het kinderkoor "The Nightingales", beide o.l.v. Mrs. J. Heerema, zongen hun hoogste lied. Daaronder de spelers van het stuk: „Een mens wikt....."

Zo is er nu al weer een blij verwachten, een verlangend uitzien naar 1955.

Zullen we weer komen? Zullen we weer gaan?

Wie twijfelt daar aan?

En de voorzitter van de organisatie vertelde onder vier ogen: We kunnen er nog veel meer huisvesten - 't was nu al meer dan dubbel zoveel als vorig jaar - laten ze volgend jaar maar komen....

Is dat niet teveel gezegd? Wie zal 't zeggen?

In elk geval weten we dit: **nu** liep het gesmeerd - het was - ook de organisatie - **af!**

Was er eigenlijk wel een organisatie? Je merkte er zo weinig van. Een enkel woord, een blik op de klok, een enkel verzoek, en alles liep op wieletjes. Hulde, Calgary!

Is er dan geen critiek? O, ja, Maar dat is hier van geen belang. De zaak waar het om ging, de zaak van onze Koning, **daar** werd zo heerlijk over gesproken.

Dat is te veel om na te vertellen. Al wat je daar over vertelt is armoedig surrogaat. Dat moet je **horen.** En als je het dan hoort dan weet je dat, waar je ook bent, je belijdenis je lief is, in Canada, in Nederland.

Dan weet je dat de beginselen (en daar gaat het toch om?) hier en in "the old country" niet verschillen.

Jammer dat er niet **nog** meer waren. Die horen dit nu nooit meer.... of wel?

Zag ik niet dat heel de middag opgenomen werd op de taperecorder? Wie weet of ze kunnen het alsnòg beluisteren.

De zaak waar het om ging, de zaak van onze Koning, daar werd zo heerlijk naar geluisterd.

Er is gebouwd. Door alle sprekers. Door hen die aangekondigd waren in het programma en door hen die zo maar invielen, als: Mr. R. Postma en Mr. Fuykschot.

Er is verteld over bouwen - en er werd gebouwd.

Er is gesproken over bewaren... en 't is aan ons om dat te doen - te bouwen - te blijven bewaren.

Door kerkgang - door toogdagen - door christen te zijn elke dag van ons leven - in elk ding - in elke zaak.

Staande op de Bijbel.

Zag u die stand van „Calvinist Contact"? Die oude Statenbijbel op de tafel - daar boven het kruis van Jezus Christus - dat waren de kernpunten van die tafel. Daar omheen en daar naast: Calvinist Contact. Bijbel en kruis als basis, daar bouwt ook Calvinist Contact op voort.

Tientallen gaven zich op als abonné. Honderden kunnen nog volgen.

(Vervolg op. pag. 5).

De consumptie werd verzorgd door Holtzheuser Bros. van uit hun depot in Edmonton. Hierboven de „consumptie-staf".

Help jezelf......

......en eet smakelijk!

Toogdag Calgary

(Vervolg van pag. 4).

En zo neigde de Rally ten einde. Is dit een verslag? Neen, eigenlijk niet.

Is dit dan geen verslag? Ja, toch wel.

Maar wie het helemaal weten wil.... probere die band in handen te krijgen.

Die Activiteitscommissie in Calgary zal er wel meer van weten.

Maar nog beter: Kom volgend jaar ook!

De organisatie deed wat mogelijk is, de massa deed veel, de sprekers deden nog veel meer.

De dag werd vervolgd door een avond waar een dramatisch toneelstuk werd opgevoerd: Een mens wikt.... Alle spelers deden hun best, alles verliep zo vlot, de spelers(sters) kregen ovatie's van het talrijke publiek - twee dames bloemen - een waardig slot van een blijde, rijke dag.

Zo eindigde deze dag - die een grootse manifestatie was van wat de jonge Canadese kerk wil en kan, onder Gods Zegen.

Waarom? Omdat ze het deden in het geloof en, ook voor de toekomst, alles verwachten van Hem die het al regeert.

De voorzitter riep: Zo God wil: Tot volgend jaar.

Deze roep worde hierbij overgenomen door uw

VERSLAGGEVER.

De muziekvereniging „Soli Deo Gloria" versterkt met leden van het Militair Muziekkorps o.l.v. Mr. Sterken.

KERKNIEUWS

CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Chatham Rev. J. F. Schuurmann te Holland-Michigan.

Bedankt voor Emo Drs. R. Veldman te Estelline, U.S.A.

HOLLAND MARSH

Holland Marsh is nu bijna geheel drooggepompt. In het gedeelte Springdale zullen de bewoners echter niet voor de winter kunnen terugkeren, daar de huizen geheel gerestaureerd moeten worden, evenals de kerk, waarin de banken als plankjes op de grond liggen. De kerkdiensten worden nu gehouden in de Presb. Church te Schomberg te 10 uur en in de Presb. Church te Bradfort te 2 uur door Ds. Ralph Wildschut. De kerk in het andere gedeelte van Holland Marsh, (Ansnorvelt) heeft niet van het water geleden.

Een dam in de Columbia River

B.C. wil er een rechtzaak van maken

VANCOUVER. - „We geloven niet, dat wij toestemming van Ottawa nodig hebben, en desnoods zullen we onze rechten door een rechtbank laten uitzoeken", zei minister Robert Sommers van British Columbia Lands en Forests verleden week, en British Columbia's premier W. A. C. Bennet is het met hem eens. Het provinciale government van B.C. is werkelijk niet zo revolutionnair, maar deze heren willen toch graag baas blijven in eigen huis. En ze menen, dat Ottawa zich wel eens met teveel dingen bemoeit.

Voor U.S.A.-fabriek

De strijd gaat over een dam in de Columbia River. Deze rivier, die over de grens tussen U.S.A. en Canada stroomt van de Rockies naar de Pacific Ocean kan meer electrische stroom produceren dan enige andere rivier in Noord-Amerika. Minister Sommers heeft een contract getekend waardoor de Aluminium and Chemical Corp. of the U.S. permissie kreeg voor het bouwen van een dam in deze rivier in zuid B.C. De dam zou 25 millioen dollar kosten. Veertig procent van de gewonnen electriciteit zou worden toegevoegd aan de productie van de Amerikaanse Bonneville-dam, 20 procent zou worden gegeven aan B.C. en de resterende 40 procent, ongeveer 900 millioen kwh per jaar, zou gebruikt worden voor de Kaiser aluminiumfabrieken in de U.S.A.

De ontploffing

Toen de leden van de federale regering deze voorwaarden zagen, ontploften ze, zegt Time. Experts meenden, dat B.C., dat zelf zo dringend electriciteit voor zijn eigen industrie nodig heeft, tenminste 60 procent inplaats van 20 had moeten eisen. Zij verwijten B.C.'s regering, dat nu een Amerikaanse fabriek voorzien wordt van electriciteit uit Canada tegen minder dan de helft van de prijs, die B.C. zelf voor electriciteit uit andere dammen, zoals de nieuwe Kitimat, moet betalen. Daarmee wordt de Amerikaanse maatschappij dus in staat gesteld, de Aluminium Comp. of Canada Ltd. van de markt te verdringen. Dit is inderdaad een ernstige beschuldiging.

Hoewel de Canadese wet de provincies het recht geeft, over eigen natuurlijke bronnen te beschikken, meent Ottawa, dat dit geval daarbuiten valt. Hier had de Federale regering een beslissing moeten kunnen nemen. Rechtskundigen hebben nu een oude wet van 1907 opgescharreld, waarop de regering in Ottawa inderdaad zijn stelling kan gronden. Het gevecht is nu in volle gang, maar de ministers in B.C. doen, alsof ze zich er weinig van aantrekken. En de ingenieurs van Kaiser zijn ondertussen al bezig langs de Columbia River om de beste plaats voor de dam uit te zetten.

ATTENTION VOOR DRAYTON.

D.V. Vrijdag 26 November a.s. 's avonds om 8 uur hoopt de Zangvereniging *"Praise the Lord"* te Drayton een

UITVOERING

te geven in de Town Hall.

Programma's verkrijgbaar aan de deur à 25 ct. voor dekking onkosten.

Komt allen.

Moskou een vredescentrum?

DE REVOLUTIE FEESTELIJK HERDACHT

F. - In Rusland is de 37ste verjaardag van de Bolsjewistische revolutie gevierd. De Russsiche minister van Defensie, Maarschalk Boelganin, gaf ter gelegenheid hiervan een dagorder uit, waarin hij verklaarde, dat de Sowjet-Unie streeft naar vermindering van de internationale spanningen (wie gelooft het?) en naar samenwerking (of wordt bedoeld: onderdrukking) van alle landen. Boelganin merkte op, dat de kapitalistische landen zich voorbereiden op een nieuwe oorlog door agressieve militaire blokken te vormen. De Sowjet-strijdkrachten (aldus de dagorder) moeten bijzonder waakzaam zijn en hun kracht vergroten.

De vice-premier van Rusland, Saboerof, hield een "verjaardagstoespraak". Hij zei, dat een collectief Europees veiligheidsverdrag van het grootste belang is, omdat vrede in Europa ook de wereldvrede zal bevorderen. Hij had een speciale boodschap voor Tito en Joego-Slavië meegebracht: De Sowjet-Unie hoopt op hervatting, zei Saboerof, van de oude vriendschappelijke betrekkingen met het land van Tito. Ook Duitsland had een plaatsje in de rede gekregen: De verdragen van Parijs (om West-Duitsland in het westelijke verdedigingsstelsel op te nemen) kunnen de hereniging van Oost- en West-Duitsland voor lange tijd uitstellen. (Alsof Rusland al niet lange tijd bezig is, de hereniging van de twee helften van het Duitse volk tegen te werken.)

Westelijke waarnemers hadden al gauw hun commentaar gereed: "Het Kremlin is ernstig ongerust over het herstel van de eenheid van het Westen en over de opneming van West-Duitsland in het westelijke militaire stelsel." Zouden die westelijke waarnemers er erg ver naast zijn? Wij geloven het niet.

Rusland wilde het evenwel ditkeer niet alleen bij holle woorden laten. Het feest werd ook nog officieel gevierd met een glaasje geestrijk vocht. Molotof hield een receptie, waaraan onder meer de ambassadeurs van de Verenigde Staten, Engeland en Frankrijk deelnamen. In een toespraak zette Molotof nog eens de doeleinden van de Sowjet-politiek uiteen in de geest als ook Saboerof dat deed. Zo zei hij o.a., dat Moskou een zeer goede plaats is voor actie, die op vrede is gericht. Premier Malenkow onderhield zich tijdens deze receptie lange tijd met de Amerikaanse ambassadeur Bohlen en de Engelse diplomatieke vertegenwoordiger Hayter. Dit was de eerste keer, dat Bohlen Malenkow persoonlijk ontmoette.

Twee minuten van een minister

"Beslist niet meer dan twee minuten hoor, want ik ben al over tijd," zei Minister Mansholt toen Uw verslaggever hem in het secretariaat van de Royal Winter Fair om een exclusief interview verzocht. Twee minuten...! Geen plichtplegingen dus.

"Vindt U deze tentoonstelling belangrijk genoeg, om speciaal daarvoor uit Nederland te komen?"

"Ja, ik ben inderdaad speciaal voor de Fair gekomen en vind haar erg belangrijk. Ik ben blij, dat Nederland hier met een keurige stand vertegenwoordigd is en ook, dat ik hier zo direct met de Canadese landbouw in contact ben geweest. En nu ik hier toch in Canada ben ga ik natuurlijk even kijken in Holland Marsh, hoe onze Nederlandse boeren het daar maken. Dat doe ik morgen. Overmorgen bezoek ik dan nog enkele andere immigranten in Ontario en Donderdag ga ik terug naar Nederland."

"Is het waar Excellentie, dat U op deze reis ook nog besprekingen houdt met Uw Amerikaanse en Canadese ambtgenoten?"

"Ja, in Washington heb ik gesproken met minister Benson en in Ottawa met mijn Canadese ambtgenoot over de voedseloverschotten in de wereldmarkt. Dit overleg wordt zeer op prijs gesteld en zal zeker voortgezet worden."

"Heeft dit overleg de laatste dagen nog tot enig direct resultaat geleid?"

"Nee, maar wel zijn we aanmerkelijk dichter bij een oplossing van dit probleem gekomen. Neem me niet kwalijk, maar we zitten hier al veel langer dan twee minuten."

"Dank U hartelijk, Excellentie!"

Daar wil ik meer van weten!

Natuurlijk, U hebt er recht op, dat Uw krant zich op de hoogte houdt met wat U weten wilt. U betaalt Uw abonnementsgeld niet voor een stuk papier, bedrukt met wat uitgeknipte nieuwtjes, maar voor een krant die U elke week het nieuws van Canada, van Holland en van de hele wereld brengt in een geheel eigen vorm. Een krant, die goede journalistiek geeft en goede, betrouwbare voorlichting.

Een goede krant heeft altijd teveel nieuws, de redactie moet steeds selecteren en bekorten. Een slechte krant heeft altijd te weinig nieuws; die wordt volgestopt met wat men vinden kan. Helaas hebben wij deze week wel erg moeten selecteren en bekorten. Ons blad is nog niet groot; we staan nog maar aan een begin. Er zullen misschien dingen zijn, waarvan U meer had willen weten, maar waarvoor wij niet meer ruimte beschikbaar hebben. Er is niemand, die dat meer spijt dan ons. En er is niemand, die er harder voor werkt, om hierin verbetering te krijgen, dan de mensen van de administratie en redactie van Calvinist-Contact.

Calvinist-Contact

Issued Friday every week, under the auspices of the Chr. Ref. Immigration Societies in Canada.

Publication Committee:
Alberta:
Rev. J. Hanenburg
British Columbia:
E. Laninga
Ontario:
Rev. A. Persenaire, President
Mr. J. vander Vliet, Secretary
Rev. J. Van Harmelen, Treasurer
Rev. J. Rubingh
J. Tamming
H. Tiesma
C. C. Vande Riet

Editorial Committee:
Rev. J. Gritter, London
Rev. F. Guillaume, Toronto
Rev. K. Hart, Wallaceburg
Rev. T. C. Van Kooten, Hamilton

Printers:
Bosch & Keuning (Canada) Ltd., Hamilton, Ontario.

Doeltreffend en Goedkoop

Vele Nederlanders in Canada lezen "Calvinist-Contact". Gebruik daarom deze kolommen voor uw familieberichten, zoals: jubileums, verlovings-, huwelijks-, geboorte- en overlijdensadvertenties en de aankondiging van uw verenigings-vergaderingen. Tevens voor hetgeen u te koop aanbiedt of vraagt en het vragen of aanbieden van personeel. Kosten slechts 15¢ per regel of gedeelte van regel. Grote letters worden als twee regels beschouwd. Minimum $1.— per plaatsing.

Voor brieven onder nummer wordt 10¢ per inkomende brief extra berekend voor portokosten, enz.

Zend money-order met uw advertentie naar het administratie-adres:

Postbox 176
Burlington, Ontario

Heden overleed tot onze diepe droefheid onze lieve zoon en broer

JAN,

op de jeugdige leeftijd van 23 jaar, na een kortstondige ziekte van enkele dagen.

Wij geloven dat hij thans bij Jezus is. Dit lenigt onze diepe smart.

Ps. 103 : 8 en 9.

Fam. Westerman.

Bowmanville, 10 Nov. 1954.

De teraardebestelling heeft plaatsgehad op Zaterdagmiddag 13 Nov. 3.30 uur, vanuit de Christian Reformed Church te Bowmanville.

WILLEM WIERSMA
en
JOHANNA LISE

hebben het genoegen kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, dat D.V. voltrokken zal worden op 26 November 1954 's avonds 8 uur in de Barton Stone Church, hoek Highway 6 en Stone Church Road, Mount Hamilton, door Ds. J. Ehlers van de Chr. Ref. Church.

Gelegenheid tot feliciteren na de trouwdienst.

Orchard Road, R.R. 1, Burlington (tevens toekomstig adres).
Mohawk Rd., R.R. 6, Hamilton.

D.V. 4 December 1954 hopen onze geliefde ouders

J. RENSEN
en
E. RENSEN—DE KONING

hun 25-jarige echtvereniging te herdenken. Dat de Here hen nog lang in gezondheid moge sparen is de wens van hun dankbare kinderen.

PIET.
NEL.
KOOS.

South Porcupine, Ont.
Box 1033.

Biedt zich aan: **VERPLEEGHULP of HUISHOUDSTER**

Miss J. Vogel, R.R. 2, New Castle, Ont. Phone no. 2144.

SCHRIFTELIJKE LESSEN ENGELS.

Lessen voor beginners, gevorderden en kerktaal. Ook uitspraak. U krijgt les per brief. Laag lesgeld. Vraag eens vrijblijvend inlichtingen.

DUTCH INSTITUTE, 910 Union, Pella, Iowa, U.S.A.